

Vĩnh Liêm – Nguồn thơ dậy lửa - Phần VII - Kỳ 1

(Nỗi lòng của người Chưa Thua Cuộc)

26/7/2023

Nếu tính từ ngày 30-4-1975, một số người Việt tị nạn tại Hoa Kỳ đã sống qua 48 năm. Sống ở Mỹ đã 48 năm rồi thì chúng ta có cảm giác như thế nào? Chúng ta có nhớ quê hương hay không? Chúng ta có làm được điều gì để giúp đồng bào ở quê nhà sớm thoát khỏi ách kềm kẹp của bạo quyền CS hay không? Tôi thiết nghĩ rằng có thể đã có một số người làm được nhiều điều hữu ích cho đồng bào ruột thịt ở quê nhà. Riêng cá nhân Vĩnh Liêm thì chỉ biết dùng giấy bút để bày tỏ nỗi lòng trắc ẩn của mình qua những vần thơ. Nay, Vĩnh Liêm gom góp lại những bài thơ ấy, tạm gọi là “NGUỒN THƠ DẬY LỬA”. Tác giả chia nó làm 7 phần, sắp xếp theo những ý tưởng (chủ quan) như sau:

PHẦN I: GIẢI PHÓNG (Những hành động đốt sách và kinh tế mới của VC...)

PHẦN II: CON ĐƯỜNG CỦA “BÁC” (Những chiêu bài hòa đàm, hòa bình, hiệp định...)

PHẦN III: ĐỔI MỚI (Những bùa phép, chính sách, bao cấp, cởi trói, kinh tế mới...)

PHẦN IV: ĐỊNH HƯỚNG (Xã hội chủ nghĩa, quốc doanh, thị trường, sở hữu hóa toàn dân...)

PHẦN V: KẼ THÙ LỊCH SỬ (Hồ Chí Minh, Võ Văn Kiệt, cán bộ VC cao cấp...)

PHẦN VI: GIỤC LÒNG ÁI QUỐC (Nhắc nhở thanh niên lòng yêu nước)

PHẦN VII: THA THIẾT (Nỗi lòng ái quốc đối với quê hương)

Xin mời quý vị ghé mắt qua những dòng thơ tạm gọi là “dây lửa” do Vĩnh Liêm đã làm trong suốt 48 năm xa quê hương.

(Thung lũng Liên-Sơn, 26-01-2023)

VĨNH LIÊM

PHẦN VII: THA THIẾT (Nỗi lòng ái quốc đối với quê hương)

Kỳ 1

1. LẠC BƯỚC CHÂN ĐỜI

(Boat People 1975)

Từ dạo chân rời khỏi cố hương,

Lòng tôi chuyên chờ khối tình thương.

Vượt ngàn hải lý trên Nam Hải,

Lướt gió xuyên mây vạn dặm đường.

Vẫn một khối tình tôi đã mang,
(Hàng trăm phiên muộn và đa đoan)
Nửa đêm thức giấc cùng tâm sự,
Gợi nhớ quê hương dáng võ vàng.

Người bạn chung tình nhất của tôi,
Mỗi khi tôi giận hay vui tươi.
Hắn cùng chia sẻ lời thân ái,
Và dạy tôi yêu mến cuộc đời.

Nếu hắn không cùng một cảm quan,
Chắc tôi đã chết dọc bên đường.
Chết theo ngày tháng dài cô độc,
Chết rũ trong vùng tuyết giá băng.

Có hắn đi bên cạnh cuộc đời,
Đôi khi tôi cảm thấy yêu tôi.
Cái tôi đáng ghét và dơ bẩn,
Đang sống mà như đã chết rồi!

Tôi chết trong hình ảnh của em,
Chết trong giấc ngủ, trong đêm đen.
Chết trong ngày tháng em mong đợi,
Chết thật tình cờ trong lãng quên.

Cái số tại trời bắt phải đi,
Hết đời quân ngũ đến chia ly.
Đi cho hết kiếp làm sâu bọ,
Đi để ngậm ngùi phận Á-Phi.

Ai nặn ra tôi thiếu nụ cười?!

Khóc từ mở mắt, lúc nằm nôi.
Ca dao ru ngủ lời vong quốc,
Tiếng nhạc sầu than hận cuộc đời.

Đã lỡ sinh ra lúc chiến tranh,
Bạc từng sợi tóc – tuổi còn xanh.
Biếng ăn, biếng ngủ, hồn thao thức,
Giấc mộng Vu Sơn khó đạt thành.

Tôi sẽ còn đi những chốn nào?

Số phần lận đận mãi hay sao?!

Ở đây đất Mỹ mệnh mông quá!

Cảnh lạ người đông, khó gặp nhau.

(Hình minh họa từ Internet)

Biết đến bao giờ gặp lại em!

Gặp nhau trong giấc mộng từng đêm.

Không mừng, không nói, không hơi thở,

Và tiếng nhạc lòng vẫn lặng im!

Ngày tháng trong tôi cứ chảy dần,

Soi mòn tâm trí với châu thân.

Chết đi sống lại như cơn mộng,

Sống chết như tôi thật oái oăm!

(St. Charles, 14-11-1975)

VĨNH LIÊM

2. CƠN MƠ MÙA HẠ ĐỎ

Đêm Chủ Nhật, riêng anh còn lặng lẽ,

Đếm thời gian hiu hắt bước qua đời.

Nỗi tuyệt vọng phủ hồn anh rất khẻ,

Ôi! Cuộc tình như con nước trôi xuôi!

Một tháng nhớ ngỡ dài bằng năm đợi,

Một đêm mơ rộn rã tiếng cười reo.

Hồn chật nức lời thề em gửi tới,

Trái tim yêu mở cửa đón em vào.

(Hình minh họa từ Internet)

Anh ngã mũ, hôn em bù xa cách,
Ngôn ngữ đành bất lực trước tình yêu.
Tuy im lặng nhưng lòng anh rất thật,
Nguyện yêu em cho suốt quãng đời chiều.

Phải có thật đôi ta cùng hiện diện,
Trên đoạn đường di tản lắm chông gai?
Ta khẳng khít, không lùi khi nguy biến,
Ta hôn hoan điểm vào mặt tương lai.

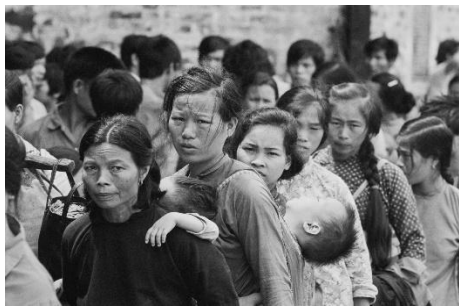
Ôi! Hạnh phúc đời anh vừa sống lại!
Đêm thiên nhiên huyền diệu rất ly kỳ.
Ta ngửa mặt dịu nhau qua đại lục,
Xác biến thành vạn tinh tú lưu ly.

Cơn mơ đó xuôi hồn anh tưởng vọng,
Dáng kiều xưa cách biệt sẽ muôn đời.
Gửi nghìn tiếng yêu em theo mây gió,
Trong đêm buồn, ôi nỗi nhớ khôn nguôi!

(Vayama camp, 06-06-1975)

VĨNH LIÊM

3. HUYỀN THOẠI VAYAMA

(Hình minh họa từ Internet)

Một nhóm người xa lạ

Gồm đàn ông, đàn bà

Người già và trẻ nít

Dựng lên trại Vayama

Nơi quê người xa tít.

Nhà lâu chê không ở

Lại thích ở nhà “tent”!

Giường êm chê không nằm

Thích nằm nền xi-măng!

Ngày ba bữa “khất thực”

“Món ăn chay” mà ngon!

(Cơm khô, rau muống luộc)

Đêm nằm thấy quê hương!

Chiều chiều đi “bát phố”

Hai “đại lộ” giao nhau

Người đâu mà vui thế!

Kẻ đi ra, người đi vào.

Họ bày trò “tị nạn”

Xin định cư nhiều nơi

“Relatives” không có

Đành xơi nước nằm chơi!

Tự đứng lại bỏ xứ

Tìm lý tưởng Tự Do

Bây giờ ôm quá khứ

Thác không một nắm mồ!

(Vayam camp, 01-06-1975)

VĨNH LIÊM

4. EM CÓ BAO GIỜ THẤY TUYẾT RƠI?

(Tặng Thúy Ngọc - BD)

(Hình minh họa từ Internet)

Em có bao giờ thấy tuyết rơi?

Dịu dàng, ẻo lả giữa từng trời.

Phất phơ sắc trắng trong hơi lạnh,

Buông thả thân ngà xuống khắp nơi.

Em có bao giờ thấy tuyết chưa?

Tim anh lạnh giá đến bao giờ?!

Đốt than chẳng ấm lòng anh được,

Mặc áo len dày cũng hóa thừa!

Em ước một lần thấy tuyết rơi,

Một lời ao ước rất xa xôi.

Anh đâu hy vọng mà mơ mộng,

Đội tuyết đi trong nỗi ngậm ngùi.

Thực tế vẫn thường khác giấc mơ,

Cuộc tình ngang trái có ai ngờ!

Kẻ Nam người Bắc – em nào biết!

Tượng đá ôm con găng đợi chờ!

Nhặt tuyết nặn hình tượng nhớ em,

Làm sao mái tóc được nhung êm!

Máu không tô đậm môi son thắm!

Tay ngọc đâu còn! Ôi những đêm...!

Tuyết sẽ rơi đều mãi mỗi năm,

Hồn anh đông đặc tựa như băng!

Em ơi! Cuộc sống hầu như chết,

Trong chiếc quan tài của chiến tranh!

(St. Louis, 29-11-1975)

VĨNH LIÊM

(Nhạc sĩ Châu Đình An đã phổ nhạc năm 1983)

5. CŨNG ĐÀNH

(Hình minh họa từ Internet)

Nửa đêm giấc ngủ chập chờn,
Gối chăn xô lệch, tay còn vòng ôm.
Môi se thèm một nụ hôn,
Tiếng ca văng vẳng, tiếng đồn lướt nhanh.
Quạnh hiu cùng nỗi buồn tênh,
Gượng cười nói với bóng mình quanh đây.
“Ngủ đi thân phận lưu đầy!

“Kiếp sau chớ có đầu thai giống người!

“Làm con chim én thành thơ,

Với đôi cánh mỏng tung trời lướt mây...”

Chắc gì ngủ được đêm nay,

Cũng đành thức trọn cả ngày lẫn đêm!

(St. Charles, 15-12-1975)

VĨNH LIÊM

6. NÓI VỚI NGƯỜI BẠN

BÊN NGOÀI VÒNG RÀO KẼM GAI

Chào anh bạn! – Người lảng giềng tốt bụng,

Dám phí thời giờ đến viếng thăm tôi.

Anh với tôi cùng một nụ cười,

Tuy tiếng nói không cùng nguồn gốc.

Như anh đã biết, tôi là người Việt Nam tị nạn,

Bỏ lại quê hương: cha mẹ, vợ con,

Cùng những kỷ niệm, quá khứ vui buồn...

Để đánh đổi một danh từ Tị Nạn.

Chắc anh chưa hề nghe và cũng chưa hề biết?

Và tôi cũng chưa hề nhắc đến nó một lần.

Thế mà hôm nay, tôi phải nhắc đi nhắc lại mỗi ngày!

Như con trâu nhai cỏ, như con bò nhai rơm.

Vâng, tôi bây giờ chẳng khác nào

loài-động-vật-biết suy-tư.

Anh hãy nhìn thật kỹ: một con dã nhân ngồi tù!

Mọi đi đứng, ăn ngủ... đều bị giới hạn

trong vòng hàng rào kẽm gai!

(Hình minh họa từ Internet)

Tôi muốn bắt tay anh để cảm ơn,

nhưng cánh tay tôi ngắn quá!

Xin anh hiểu cho rằng trên đời này

có nhiều thứ ở ngoài tầm tay mình.

Điển hình là TỰ DO, BÁC ÁI, CÔNG BẰNG...

Và, cũng không phải ai ai đều với tới.

Chúng tôi đã vất vả, nhọc nhằn

suốt hai mươi năm chiến đấu.

Thế mà kết quả là con số KHÔNG!

Các anh, những người đang hưởng cuộc sống an lành,

Song chưa chắc giữ được TỰ DO, CÔNG BÌNH, BÁC ÁI!

Tội nghiệp thay những người suốt đời

ôm mộng “giải phóng dân tộc”!

Thờ Karl Marx, Lenin như Thượng-đế-tái-sinh.

Nhưng lại coi cha mẹ như kẻ thù,

Ai yêu mến TỰ DO đều là “phản động”!

Này anh bạn láng giềng tốt bụng!

Mới sơ giao, tôi chẳng dám nói nhiều.

Quê hương anh cũng màu mỡ phì nhiêu,

Khiến tôi liên tưởng đến đồng bằng Sông Cửu.

Dân tộc anh cũng da vàng máu đỏ,

Khác gì dân tộc Việt Nam!

Thế mà đồng bào tôi đang chịu cảnh lầm than!

Bọn Cộng Sản Bắc Việt Nam đang nhuộm hồng “hình chữ S”.

Buồn thay thân phận các quốc gia nhược tiểu!

Sẽ có ngày bị nhuộm đỏ như Việt-Miên-Lào!

Rồi thế giới này sẽ đi về đâu?

Xin anh hãy tìm câu đáp số!

(Vayama camp, 30-05-1975)

VĨNH LIÊM

(Hết Kỳ 1 – Xem tiếp Kỳ 2)